

KÄNSELSPRÖTET

Föreningen Finlands Dövblinda rf

December

6 • 2004

God jul och gott nytt år!

Innehåll

Fem frågor.....	2
Ledaren: julen, ljusets fest: T. Pikujämsä.....	3
Höstmötet i Åbo 27.-28.11.2004: T. Lehtonen.....	4
Helen Keller världskonferens: Stig Ohlson.....	6
De nordiska ordförandena träffades på Onnela: S. Jurvanen.....	7
Kroppsnamnet baserat på beröring: R. Lahtinen.....	9
Se, människan. En upplevelseresa: T. Lehtonen.....	10
Julminnen från Hauho: sign. Torparen från Ojonen.....	12
Kulturpersonen för år 2004?.....	13
Det är inte bra för människan att vara ensam: R. Karisaari.....	14

Pärmbild: Kalle Kiviniemi: Som liten tomte poserar Kalles egen dotter Vilma.

Fem frågor:

1. Vilken månad i ordningen är december enligt den antika romerska kalendern?
2. På vilket sätt hör den Helige Nikolaus ihop med julen?
3. Vad betyder hosianna?
4. När började man fira julen i anledning av Jesu födelse?
5. Vem har komponerat den omtyckta julpsalmen "Giv mig ej glans ej guld ej prakt?"

Svar:

1. December var för romarna den tionde månaden. Romarnas första månad var helgad åt krigsguden Mars.
2. Den Helige Nikolaus anses numera vara förebild för julbocken.
3. Hosianna är den grekiska formen av ett hebreisk ord som betyder "fräls"
4. Kristi födelse började firas den 25 december i början av 300-talet. Den ersatte såväl den hedniska saturnaliafesten den 17 december som soldyrkan den 25.
5. Jean Sibelius ■

Julen, ljusets fest

Julen, ljusets fest är här. Ordet jul är märkligt. Det för med sig minnen och skärper ens sinnen. Julen doftar av pepparkakor, kålrotslåda och hyacinter.

Ljusen hör julen till. De hämtar med sig ljus och värma. Redan under fyra söndagar före jul har vi fått tända adventsljus. Det första ljuset innebär väntan på julen, de andra och tredje ljusen betyder julfrid och det fjärde står för kärleken.

Julgranen och ljusen hör också ihop. Traditionen med julgranen härstammar från Tyskland. Det berättas att Martin Luther kom på idén att lysa upp granen med ljus. Han hade beundrat stjärnhimlen ovanför gran-skogen. Han ville föra vidare sitt intryck till familjen. Julgranen har tidigare symboliserat den eviga grönskan som för fram livets fortgång, och ljusen som hänför sig till Jesu födelse och prydnaderna till gåvorna.

Till julens traditioner hör det att man minns sina närmaste och önska alla en god jul. Julen är den goda viljans fest. Redan för över 2000 år sedan

kungjorde änglarna Jesu födelse genom att vid krubban sjunga: "Frid på jorden och människorna en god vilja." Jag hoppas att julhälsningarna också denna jul förmedlade kärlek till nästan, god vilja och frid.

Till julaftonen hör besök vid de bortgångnas gravar. Vi tänder ljus och minns med tacksamhet våra kära som gått bort. Också i år utgör gravgårdarna ett hav av fladdrande ljus.

Nu är det dags att bli still inför julen och instämna i julsången:

"Änglar den sjöngo
först för markens herdar
skönt från själ till själ den ljöd.
Människa gläd dig
Frälsarn är kommen.
Frid över jorden Herren bjöd.

God Jul

Terhi Pikkujämsä ■

Höstmötet i Åbo 27.-28.11.2004

Text Tuija Lehtonen

Bilder Kalle Kiviniemi

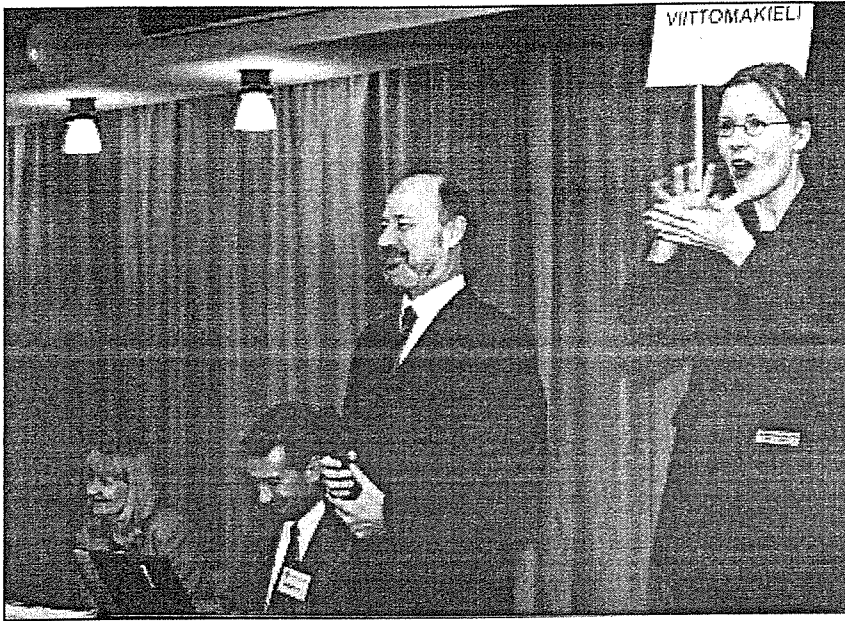
Till mötet hade det infunnit sig hela salen full av folk. Inalles är medlemmarna 78, varav ordinarie 66. Dessutom fanns de tolkar, assistenter, tolkstuderande samt föreningens personal.

Före det egentliga höstmötet höll styrelsen sitt eget möte för sista gången med denna sammansättning. På lördagen efter styrelsemötet anlände redaktören för Turun Sanomat för att göra en grej om de dövblinda. Artikeln återfanns i söndagens tidning.

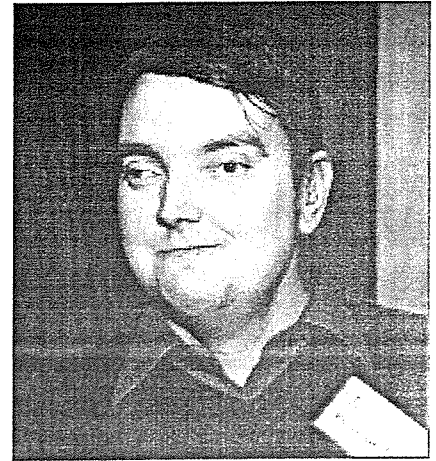
När mötesdeltagarna anlände hade **Heikki Majava** och **Kalle Kiviniemi** gjort de tekniska förberedelserna: extra ljus och tolkarnas podium.

Jaana Marttila gav råd till tolkarna och tolkstuderandena. "Hur tecknar man sonett?" hördes ännu en bekymrad fråga. **Pirjo Kari** och **Laila Haanpää** tog hand om assistenterna.

Åbo biträdande stadsdirektör **Olli A. Manni** framförde stadens hälsning. Han stannade ännu en stund och följde med början av mötet och var uppenbart intresserad av de olika kommunikationssätten. **Ulla Kungas** öppnade mötet. **Maija-Liisa Lahti** svängde ordförandeklubban på lördagen. Hon hoppades på "goda och sakliga beslut". På söndagen fungerade **Riku Virtanen** med schwung.

Biträdande stadsdirektör Olli A. Manni hälsade mötesdeltagarna varmt välkomna till sin hemstad Åbo.

"Människorna från verksamhetscentret lockar en att delta", anger Timo Peltomäki som orsak till sitt deltagande.

På lördag kväll firade vi lilla jul. Kvällen fortsatte i musikens tecken, fastän bandet som uppträdde inte gillades av publiken.

Höstmötet bekräftade verksamhetsplanen och budgeten samt år 2005 års resolution. Resolutionens tema är: "möjligheter för dövblinda att arbeta och få sin utkomst". För första gången i föreningens historia godkände mötet, med en smärre precisering, målprogrammet för åren 2005 – 2014. Den nya styrelsen gör rättelser i programmet under sitt första möte i januari.

I styrelsen skedde små förändringar. I stället för **Raimo Korpela** valdes som ny medlem **Sanna Paasonen** från Jyväskylä. Som sakkunnig

De långvariga styrelsemedlemmarna Kari Hyötylä och Raimo Korpela diskuterar. Raimo avgick på egen begäran från styrelsen.

medlem valdes **Pirkko Pölönen** is stället för **Pauli Kelande**.

"Det här är fina tillfällen att träffas och diskutera", berömde **Timo Peltomäki** som deltog för första gången. ■

Helen Keller världskonferens

WFDB ordförandes hälsning

Kära vänner!

Välkomna till den 8. Helen Keller världskonferensen och de Dövblindas Världsförbunds 2. generalförsamling.

Helen Keller världskonferensen har betytt mycket för de dövblindas internationella arbete ända sedan den första konferensen i New York 1978. Konferensen har varit ett bra sätt att fästa uppmärksamheten på de dövblindas sak överallt i världen. Under varje konferens har man märkt framsteg. Efter varje konferens har de dövblinda påbörjat en verksamhet i nya länder. Efter varje konferens har också andras verksamhet till fromma för de dövblinda ökat. Sist men inte minst har HKWC skapat tillfällen till kontakter, utbyte av erfarenheter och planer för framtiden.

Den sjätte HKWC i Colombia var särskilt betydelsefull. De dövblindas internationella samarbete var redan så långt hunnet att vi beslöt att grunda vårt eget förbund, De Dövblindas

Stig Ohlson

Världsförbund. År 2001 under konferensen bildades De Dövblindas Världsförbund officiellt i Nya Zeeland. Det var världsförbundets första och konstituerande möte.

Det viktiga arbetet vi påbörjat fortsätter år 2005 under Finlands HKWC:s och WFDB:s generalförsamling. Vi utbyter erfarenheter och kunskap, träffar gamla vänner och knyter nya kontakter. Under WFDB:s generalförsamling väljer vi ny styrelse och planerar förbundets internationella politik. WFDB har ensamt och tillsammans med andra internationella organisationer påverkat FN:s verksamhet. Världsförbundet

har tillfört sådana människorättsfördrag som varit under beredning behövliga detaljer. Detta är en mycket viktig sak. Det framgår också av temat för den 8. konferensen: "Vår rätt att vara dövblinda och delta i samhället".

Konferensen är inte bara intressant och viktig. Finland är ett vackert, tryggt och intressant land i Nordeuropa. Under konferensen är den mörka, långa och kalla vintern över. Finland är ljust och grönt, dagens längd nästan 24 timmar. Alla ingredienser för lyckad konferens finns och jag hoppas få träffa er alla där, såväl gamla som nya vänner.

Ännu en gång, jag och mina kolleger i WFDB:s styrelse hälsar alla hjärtligt välkomna!

Vi träffas i Tammerfors, Finland 3.-7. juni 2005!

Stig Ohlson

Ordförande

De Döblindas Världsförbund ■

Tilläggsuppgifter om den 8. Helen Keller Världskonferensen fås från centralbyrån av projektkoordinator **Päivi Rissanen.**

Tel. 040-753 2026, e-post: paivi.rissanen@kuurosokeat.fi ■

De nordiska ordförandena träffades på Onnela

Seppo Jurvanen

Ordförandena och viceordförandena för de nordiska dövblindas föreningar träffades på Onnela den 23.-26. oktober. Varje nordiskt land ordnar i tur och ordning ett möte och står för ordförandeskapet. Nu var det alltså Finlands tur.

Numera går det här mötet bestående av de nordiska dövblindas föreningar under namnet DBNSK som kommer från Dövblindas Nordiska Samarbetskommitté.

Förutom ordförandena och viceordförandena deltog också många tolkar, kontaktpersoner och assistenter. Endast svenskarna hade denna gång en tolk/deltagare.

Deltagarna anlände den 23.10. På kvällen hade det ordnats möjligheter till bastu och samvaro. De egentliga mötesdagarna var söndag och måndag. På måndag kväll var det avslutningsmiddag. Svenskarna måste bege sig iväg före middagen,

genast då mötet var avslutat. De övriga bekantade sig ännu på tisdagen med verksamhets- och servicecentret liris och den tillställning som ordnats på verksamhetscentret.

DBNSK:s möte

Mötet leddes i tur och ordning av Ulla Kungas och Seppo Jurvanen. Som sekreterare fungerade verksamhetssekreteraren Heikki Maja-va. Mötesspråket var skandinaviska, vilket innebar att de övriga länderna talade sitt språk och vi finländare svenska eller också översattes vårt tal till svenska.

Under mötet behandlades rapporten från DBNSK:s arbete under åren 2003-2004. Varje land höll ett tio-minuters inlägg där man berättade om sitt eget lands aktuella och kommande projekt. Under mötet konstaterades det att NUD (De nordiska ländernas utbildningscenter för dövblinda) har börjat definiera den nordiska dövblindheten. Gemensamma nordiska evenemang är den nordiska familjehögskolan och en sommarkurs i Danmark samt ett nordiskt ungdomsläger i Finland 2005.

På mötet gjordes det också upp en evenemangskalender för åren 2005-2012.

Bland de internationella ärenden som togs upp fanns nyheter från EDBU (Det europeiska förbundet för dövblinda). EDBU:s styrelse hade haft sitt första möte i september. Vi fick också nyheter via EBU (Det Europeiska Blindförbundet) av Dövblindkommissionen. Naturligtvis togs också den kommande Helen Keller konferensen i Finland sommaren 2005 upp. Kandidatnomineringen för WFDB:s (De Dövblindas Världsförbund) nästa generalförsamling i samband med konferensen diskuterades också.

Följande DBNSK möte äger rum i Sverige i oktober 2005.

Gruppbilden av deltagarna finns på sista sidan. Bild: Heikki Maja-va. ■

Seija Troyano till fyllmäktige

Seija Troyano var uppställd som kandidat på Kristdemokraternas lista som nr 141 och fick in alles 54 röster. På Kristdemokraternas lista i Varkaus fanns in alles 43 namn av vilka 8 invaldes. Seija kom fint in som nummer 7. KD är efter SPD Varkaus näst största parti. ■

Kroppsnamnet baserat på beröring

Riitta Lahtinen

Kroppsnamnet är en människas sätt att röra vid en annan så att man kan känna igen henne på det. Kroppsnamnet kan användas vid sådana tillfällen då händerna är upptagna av tecknande, diskning, datamaskinen. Självt har jag använt kroppsnamnet "hårknut" i över tio år. Till en början märkte jag och min sambo dess värde i familjekretsen, särskilt om vi var tillsammans på en fest, restaurant och en bjudning. Jag använder kroppsnamnet när jag kommer fram till **Russ**. Han kunde just då diskutera med någon, hålla en radiomikrofon i händerna eller försöka koncentrera sig på att höra på någon i ett stökigt rum. När jag kommer in på Russ's intimsfär, d.v.s. bredvid honom, rör jag vid honom på ett speciellt sätt på övre delen av ryggen. Beröringen ger många värdefulla upplysningar. Russ vet vem som kom och på vilken sida av honom jag står.

Senare har bruket av kroppsnamn spritt sig också till undervisningssituationer. När två dövblinda övar sig på en uppgift kan jag ge båda ett kroppstecken så att de vet att lära-

ren följer med deras övning. På så sätt behöver man inte avbryta dem. Jag använder kroppsnamnet också i arbetssammanhang med mina dövblinda arbetskamrater. När de t.ex. sitter vid sitt skrivbord och läser på dataskärmen ger jag dem försiktigt ett kroppstecken. Då vet de att Riitta kommer fram till dem, de avslutar det de håller på med och är redo att ta kontakt med mig.

Kroppsnamnet görs endast på neutrala områden av kroppen, endera på övre delen av ryggen eller armen. Kroppstecknet är personligt och ger en identifiering. Endast en person kan själv göra detta kroppstecken åt en annan. Användarna måste känna till tecknet på förhand, alldeles som när det gäller tal, skrift eller teckenspråk.

Somliga människor har alltså tre sätt att uttrycka sig på: genom tal, tecken eller beröring. Alla namn kan användas beroende på funktionen. Det är bäst att undvika ett tecken på axeln för detta används för att fästa uppmärksamheten vid något. ■

Se, människan. En upplevelseresa

Tuija Lehtonen

Vad är det för en föreställning där åskådaren pmanas vänta på ett telefonsamtal? Den som ringer berättar sedan var och när vi träffas.

Överraskningarna slutar inte med telefonsamtalet. Egentligen är det fel att tala om föreställning. Det är fråga om en samhällelig-social upplevelseresa” vid namn Se, människan, där åskådaren erfar situationerna ensam och också själv deltar i föreställningen. Se, människan behandlar människans särart, svårigheterna att mötas och rädslan - samt nåden.

Se, människan framfördes endast sju dagar i Helsingfors i slutet av oktober. Föreställningarna var inte öppna, man måste bekräfta inbjudningen i förväg. Samtidigt gav man sitt telefonnummer dit det hemlighetsfulla samtalet skulle komma i sinom tid. Jag hade glädjen och privilegiet att få delta i upplevelseresan eftersom de dövblindas Teatteri Törmäys också var med.

Personen som ringde presenterade sig som Venla och bad mig komma till Haga brandstation klockan sex på kvällen. När vi träffades sade Venla

att hon skulle vara min guide under föreställningen. Hon sade att jag skulle råka ut för nya, kanske förvirrande situationer, men försäkrade att jag kunde känna mig trygg, ingenting otrevligt skulle ske. Om jag kände ångest eller ville gå bort, behövde jag bara säga det till henne.

Först förde Venla mig till ett höghus i Haga där jag träffade en invandramamma vid namn Lumi. Mörkhyade Lumi berättade om sitt liv, de goda och dåliga saker som hon stött på i Finland. Rasim i olika former känns alltid illa och lämnar djupa spår i själen.

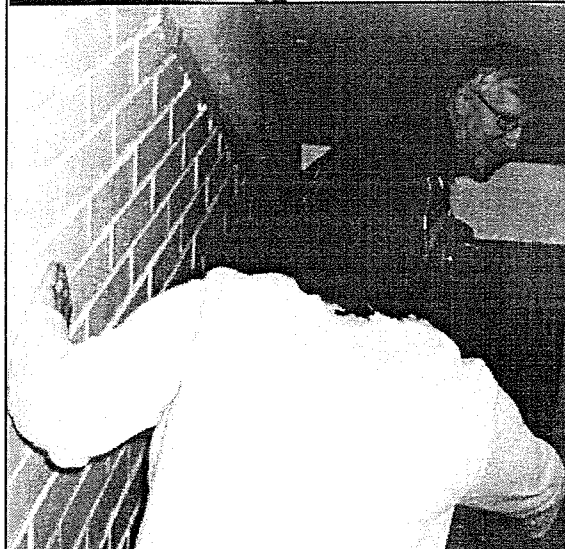
Som följande steg for vi med spår-vagn till centrum, där Venla förde mig till en liten källarteaterscen. Från scenen hördes musik; där var en mansperson fördjupad i en danssupvisning. Mannen satt i rullstol. Det föreföll märkligt att mannen kunde röra sina ben alldeles normalt. Snart fick föreställningen sin förklaring. Mannen berättade att han var HIV-positiv och tidigare professionell dansör. Medicineringen höll på att ta bort känslan från hans armar och ben, och framför honom låg ett liv i rullstol.

Den tredje upplevelsen var den mest uppskakande. Med kikarglas för ögonen och hörselskydd fick jag känna hur det var att vara dövblind, om också bara för en stund. Jag uppmanades att använda alla mina återstående sinnen: känseln, smak- och luktsinnet. I något skede byttes kikarglasen ut mot ljusfiltrerande glas och hörselskydden togs bort. Till sist fick en påminnelse om väl ljudet vibrerar från en person till en annan om man står med ryggarna mot varandra.

Framför mig låg den sista etappen. Före det gick jag ledsagad av Venla med svarta glasögon genom Helsingfors centrum. Först fick jag en vit käpp i handen. Till min förvåning fastnade käppen hela tiden i kullerstenarna och i luftkonditioneringsgalren.

Kvällen klo 10.30 ägde rum i Domkyrkans krypta dit Venla förde mig som blindbock. När jag äntligen fick av mig glasen öppnades en överjordisk syn. I mitten av den mörka kryptan spreds ljuset av en stor kandelaber. Runt den stod unga sångare och gnolade. Då alla de fem som varit med på upptäcktsresan hade kommit till platsen sjöng och musicerade ungdomarna. Och så var den fyra timmar långa färden över. Jag skulle vara färdig att göra om allt från början när som helst. ■

På bilderna guidar Martti Avila skribenten i sinnenas värld.

Julminnen från Hauho

Signaturen Torparen från Ojoinen

Det här är en hästflickas berättelse om barndomens kära färd till jultottan. Barndomsminnena är alltid kära och man glömmer dem aldrig. Ofta kommer de fram just till julen.

När julen närmade sig städade man ladugården och stallet. Väggarna målades vita. Korna och hästarna tvättades. Man hämtade granar också till ladugården och stallet. I stallet fanns rid- och travhästar och hästar för skogsarbete. I min barndom användes hästar mycket i skogsarbete, på åkern och i snöarbeten. Det fanns inte slåttermaskiner, traktorer eller skogsmaskiner. Det fanns inte motorvägar eller asfaltsvägar, bara backiga och slingrande grusvägar.

Hästflickan hade suttit på hästryggen många gånger med skogsarbetarna. "Den där flickan kommer alltid med oss. Varför trivs hon inte hemma?" Men flickungen var vild. Skogsarbetarna tröttnade ibland på hennes spratt. Flickan befallde hästarna och de lydde henne alltid. När flickan ropade: Ptro, ptro, ptro!" stannade hästarna. Skogarbetarna blev

ilskna men hästarna gnäggade argt åt dem. De försvarade flicksnärtan energiskt. Uppenbarligen högakta- de de mig, den döva flickan: nicka- de gnäggande och vaktade på vad hon gjorde.

På jultorgonen spände pappa och hästkarlarna för hästarna, lade hö i släden och fårskinnen ovanpå. Flickorna och brodern och bädda- des in i vackra granna slädfällar. Hästarna Kirsti och Lippu gnägga- de glatt och började dra släden. Det fanns inga gatlyktor men på släd- kanten lyste talgljus i lyktorna. Lip- pu och Kirsti var bra på att springa.

När vi kom fram till kyrkan gav vi hästarna hö och havre. Vi steg in i kyrkan. Där fanns en enorm julgran

upplyst av ljus och prydd med änglar av halm. Prosten var klädd i sin stiliga mässhake med guldkanter och pastorn i svart. Prosten såg myndig ut när han predikade. Jag försjönk i min egen fantasivärld. Jag undrade om prosten var en kung eller en stor herre. Jesusbarnet föddes i ett stall och sov där. Han hade inte rikedomar, inte kläder, inte egendom. En stor stjärna lyste upp världen. Han, Jesus var Guds son. Ljuset ger glädje och frid. Måne prosten älskar Jesus? Tanken avbröts snabbt. Gudstjänsten var över.

På hemvägen sprang hästarna med full fart. Lyckligtvis var pappa skicklig med tömmarna. Kirsti och Lippu hade bråttom hem. De var stolta över att ha slagit grannarnas hästar. Flickungen halsade dem där hemma. De svarade med ett gnäggande. Jag var deras vän. Jag tackar dem för deras vänskap och kamratskaap. Jäntan fick stor glädje och förståelse av sina hästvännar. Jag tackar min Skapare för dessa fina julminnen. Tack Gud som gav mig kärleken till djuren. Den finns kvar i hjärtat. Och tack för färderna till julottan!

En ljus jul till alla läsare och be en bön också för djuren! ■

Kulturpersonen för år 2004?

Redaktionsrådet för Känselförbundet och Nyhetstidningen ber om förslag till år 2004:s kulturperson. Tänk efter vem som enligt dig har representerat de dövblindas kultur på ett förtjänstfullt sätt eller som genom sitt eget arbete har skapat denna kultur. Personen kan vara en dövblind som skriver, som handarbetar, målar eller skulpterar. Kulturpersonen utnämns bland förslagen på kandidater av Känselförbundets läsare. Redaktionsrådet behandlar förslagen på sitt möte i mars. Kulturpersonens namn ges offentlighet under de dövblindas vårmöte i Lahtis.

Årets kulturperson väljs nu för sista gången genom läsarröstning. Nästa år funderar vi på ett annat sätt att visa uppskattning för någon som visat intresse för kultur.

När du kommer med ditt förslag, ange då personens namn och en kort motivering varför just den personen är lämplig som kulturperson för år 2004. Sänd in ditt förslag till redaktionsrådet före 1.3.2005 per e-post eller brev, också punktskriv är ok.

Finlands Dövblinda rf/information
Pb 40, 00030 Iiris
e-post: tiedotus@kuurosokeat.fi ■

Det är inte bra för människan att vara ensam

Justiinas funderingar om julen

Raili Karisaari

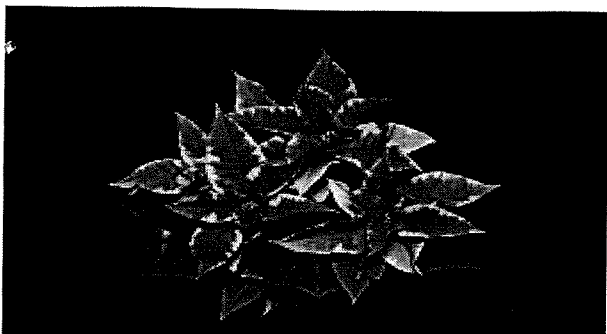
Hilkka Kasurinen, alias Justiina, förbereder sig fundersamt inför julen. Hon har beslutat sig för att stanna hemma från klubben, dagsaktiviteterna och andra hobbyn till staden får någon ordning på färdtjänsten.

-Det finns nog goda sidor också, nu blir det mera tid för julförberedelser, konstaterar hon.

Hon tänker laga litet julmat. Inte skin-ka, utan något gott och lätt.

-Bakandet får anstå, konstaterar hon. Där finns för mycket kalorier. Man borde skära ned på fett socker och salt. Juldekorationerna, trygga elljus och vackra borddukar ger juls-tämning.

- De vuxna får en presentbok som innehåller rollspel. Jag är också med i den boken, erkänner hon. Den borde komma ut i tryck i mitten av december. Hilkka minns gångna jular och tänker att vi inte varit bortskämda med julklappar. Till det har en

ensam försörjares pengar inte räckt. Det var bra om man hade hemmagjorda traditionella och goda julmaträtter och en gran som barnen dekorerade.

Hilkka berättar att hon i allmänhet tillbringar julen med barnen och deras familjer.

-Julen tillbringar jag hos min yngsta dotter, de övriga helgdagarna hemma med en god bok om ögonen tillåter. Jag läser också bibeln och sjunger för mig själv, går ut om vädret tillåter.

- Före jul går jag med min yngsta dotters familj till Pekkas grav med en krans och vi tänder ett ljus. Hilkka minns med värme sin man Pekka som varit död nu i åtta år. De hann vara gifta i femton år.

- Pekka var en mycket snäll människa. Vi var alltid tillsammans och gjorde allt gemensamt. Han gick till butiken och hjälpte till i hushållet. Jag belönade honom med omsorg och god mat, minns Hilkka med vemod.

Julen är en familjefest och därför känns julen för många ensamstående särskilt ångestfylld. Hilkka medger att många vackra minnen får ögonen att tåras, man är mera känslig men inte bitter.

- Jag har vant mig vid allting, livet har inte skämt bort mig. Allt har en mening, och vår himmelske Fader finns bredvid mig som skydd.

V

arje människa upplever ensamheten på sitt sätt. För somliga är det ett naturligt tillstånd, andra behöver närhet och sällskap. Hilkka tror att hon hör till de sistnämnda.

-Jag har många intressen: jag besöker de dövblindas klubb och deras hobbyverksamhet, jag skriver och träffar andra dövblinda. Men hobbyn kan aldrig ersätta nära vänskapsband.

Hilkkas önskan inför julen är en nära vän som skulle kunna kommunicera med henne på teckenspråk.

- Problemet är att de dövblinda har mycket få möjligheter att träffa och lära känna andra människor. Det finns bara de dövblindas egna tillställningar och vår krets är mycket liten, säger hon.

- Att röra sig ensam är svårt och otryggt. Jag skulle behöva en pålitlig kamrat. ■

De nordiska ordförandena träffades på Onnela, Finland 23.-26.10.2004. Första raden från vänster: Seppo Jurvanen, vice ordf., Finland; Mona-Britt Broberg, ordf., Sverige; Jorunn Elvebakk, vice ordf., Norge; Ulla Kungas ordf., Finland. Bakraden från vänster: Gudlaug Erlendsdóttir ordf., Island; Geir Jensen, ordf., Norge; Ole Mejndor, ordf. och Kirsten Malmbak, vice ordf., Danmark; Kristina Nord vice ordf., Sverige.

KÄNSELSPRÖTET 30.årgången, ISBN 0358-2280,

Utgivare: Föreningen Finlands Dövblinda rf.

Redaktören: Chefredaktör Tuija Lehtonen, tel. & texttel. (09) 54953521, Redaktör Raili Karisaari, tel. & texttel. (09) 54953521, email: tiedotus@kuurosokeat.fi och NKL frontdoor.

Redaktionsråd: Riitta Ruissalo (ord.för), Anu Jääskeläinen, Tuula Hartikainen, Pekka Juusola, Anu Mikkola, Raili Karisaari (sekr), Tuija Lehtonen.

Årgång 150 mk. **Tidningen utkommer** 11 gånger om året med storskrift, punkter, som långsamt ljudband, som video samt, i NKL server och svenskspråkig översättning.

Abonemang och adressändring: Föreningen Finlands Dövblinda rf, PB 40, 00030 Iiris
Tel. (09)5495 350, texttel. (09)5495 3526, fax (09) 5495 3517,
email: kuurosokeat@kuurosokeat.fi, Internet: <http://www.kuurosokeat.fi/se/>